

taire Befalingsmands i Felten, og det skjønes derfor ikke rettere, end at den i Udkastets § 2 indeholdte Regel om den Skipperen tillagte Myndighed til ved Anvendelse af Magt og Tvang at forstærke sig Lydighed er velgrundet. Men det er, navnlig paa længere Reiser, ikke tilstrækkeligt, at Skipperen er berettiget til at tvinge den Ulydige. Der foreskalder lettelig ombord Forseelser, som nedbryde den fornødne Orden, udsætte Skibet for Fare og, naar de ikke itide hæmmes, ved Exemplets Magt fordarve endog den bedre Deel af Besætningen. Det maa derfor erkjendes, at der ombord bør kunne anvendes Straffe for slige Forseelser.

Som Straffemiddel er her kun bragt Pengebøder i Forslag. Det i den bestaaende Lovgivning oftere anvendte Straffeonde, legemlig Revselse, er nemlig ikke fundet egnet til at bibeholdes som egentlig Straf for vogne Personer, og Arreststraffe eller lignende Straffe, som unddrage den Paagjældende fra hans Tjeneste, lade sig vanskelig fuldbyrde i Handelsflåde, dels fordi det fornødne Locale hyppig ikke findes til Raadighed, dels fordi Anvendelsen af saadan Straf i Handelsflåde, hvor Besætningens Størrelse alene er beregnet efter Tjenestens Krav, ogsaa vil falde den brodefrie Deel af Besætningen til Last.

Det er anseet for nødvendigt at lægge Straffemyndigheden i Skipperens Haand og ikke i et Skibsraads, hvorved Commandoen i Skibet formeentlig snarere vilde nedbrydes end befæstes. Men man har tillige i Udkastet bestræbt sig for at ordne Sagen saaledes, at der, saavidt muligt, i hvert enkelt Tilfælde ikke skal blive Tvivl tilbage om, at jo den Paagjældende strax har erholdt bestemt og tydelig Bæstid angaaende, hvilken Forseelse der er tillagt ham, og hvilken Straf han for samme skal lide, saa at han kan være istand til i sin Tid at oplyse, eller i det Mindste gjøre det sandsynligt, at den paalagte Straf har været ubesoiet, hvis han urettelig maatte være straffet. Med Hensyn hertil er der i Udkastet foreskrevet en efter Diemødet afpasset formel Fremgangsmaade, hvis nøiagtige Efterlevelse er Betingelsen for, at Skipperens Kjendelse kan have Gyldighed. —

Forsaauidt angaaer de i de enkelte Paragrapher i 1ste Afsnit indeholdte Bestemmelser, fremsættes iøvrigt følgende Bemærkninger.

ad § 3.

18 Aars Alderen er fastholdt som Grænsen for Anvendelsen af legemlig Revselse som Straf. For at værgede det unge Mandflåde under den nævnte Alder imod Mishandling eller Misbrug af Revselsesretten er det imidlertid paalagt Skipperen ved saadan Strafs Anvendelse at bruge den samme formelle Fremgangsmaade, som i § 6 er foreskrevet med Hensyn til Anvendelsen af de i § 5 omhandlede Bødestraffe, og derhos udtrykkelig fremhævet, at Bedkommende er ansvarlig for utilbørlig Anvendelse af Revselsesretten, jfr. § 11.

En Bestemmelse, som den i Paragraphens sidste Punctum indeholdte, har man troet ikke burde sættes i nærværende Lov, idet man navnlig har fundet det hensigtsmæssigt, at Indenrigsministeriet erholder Myndighed til, forsaauidt dertil i Tiden maatte findes Anledning, at forandre de herhen hørende i Plac. 19de November 1827 og 22de April 1828 indeholdte Bestemmelser, for at en Lov i saa Henseende da ikke skal behøves.

ad § 4.

Bestemmelserne i denne Paragraph ere uundværlige, hvis ikke Skipperen idelig skal være udsat for at see sin Reise standset, netop naar den burde tage sin Begyndelse. Paragraphen stemmer ogsaa med, hvad der i Almindelighed er vedtaget mellem søfarende Nationer, jfr. f. Ex. Bekjendtgj. 21de October 1853 og 25de Juni 1855.

ad § 5.

Da de i Lov om Sønering af 19de Februar 1861 § 3 nævnte Skibsføreres Ret ved den under 11te Februar s. A. udkomne Lov om Forandring i førstnævnte Lov er bleven udvidet til at føre Skib af indtil 40 Commercialæsters Drægtighed, har man tilstaaet alle